

forstaa, at jeg brænder af Begærlighed efter at skaffe mig Op-
rejsning i Deres Øjne. Dersom jeg kan opdrive et Par præsen-
table Gangere, tør De saa endnu engang betro Dem til min Led-
sagelse? Her maa vel findes en Ridestald.“

„Ja, med Muldyr og Æsler — andet fører vi ikke her.“

„Jeg vil dog gøre et Forsøg.“

„Det kan De spare Dem. Jeg veed det ganske bestemt. Det
kom nemlig paa Tale her forleden, da v. Auen vilde arrangere
en større Udflugt.“

Navnet slap hende ud af Munden. Hun ærgrede sig i samme
øjeblik, hun havde sagt det. For hun anede jo nu, at det var
denne paatrængende Gerichtsrat, der særlig havde misstemt ham
den foregaaende Aften.

Torben blev ogsaa tavs.

De var kommen hen i den nederste Del af Haven, som var
en hvælvet Løvgang af blomstrende Slyngrøser i forskellige Far-
ver. Det var netop her, hun Dagen i Forvejen havde plukket de
tre mørkerøde Blomster, der skulde have figureret ved hans
Modtagelse. I Trang til at bøde paa sin Tankeløshed fik hun nu
den Indskydelse at gøre Alvor af Ideen. Hun standsede og pluk-
kede den smukkeste lyserøde Knop, hun i Hast kunde finde.

„De har ingenting i Deres Knaphul,“ sagde hun. „Det bruger
vi her. — Værsgo’!“

Hun anbragte selv Blomsten i hans Jakkeopslag. Men da hun
efter fuldbragt Gerning vilde tage Hænderne til sig, tog Torben
omkring dem og beholdt dem.

„Jytte — Frøken Jytte,“ begyndte han.

Da var det, som om der slog Flamme op omkring hende. Hun
følte sit Legeme forgaa i Ild.

„Ikke nu! Ikke her!“ sagde hun — halvt vredt, fordi hun var
bleven overrumplet — og søgte med Magt at gøre sine Hæn-
der fri.

Men Torben førte dem til sine Læber.

Et Øjeblik efter maatte han dog slippe dem. Fru Bertha duk-
kede op for Enden af Gangen. Af Frygt for, at hun skulde